စနေနေ့တိုင်း ထုတ်ဝေသည်

ရွှေသွေး ဂျာနယ်

အတွဲ ၁။ အမှတ် ၃။ ၁၇-၁-၆၉

ဝိရိယ အာကျိုး

ပန်းချီ - ဦးဘကြည်

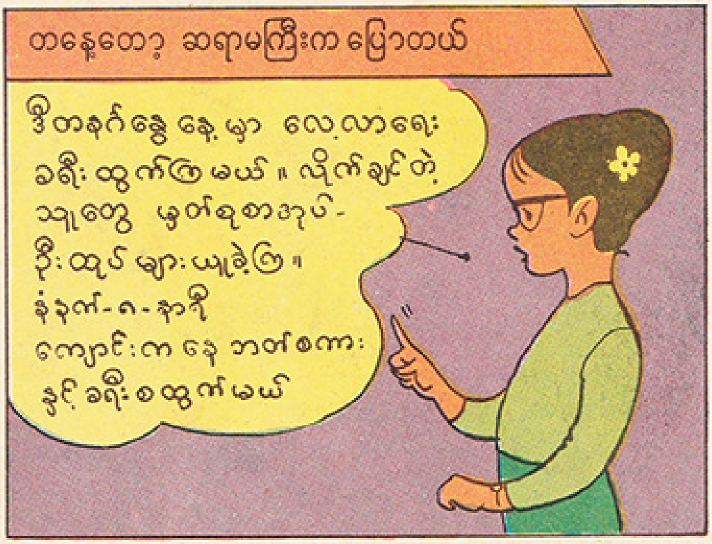

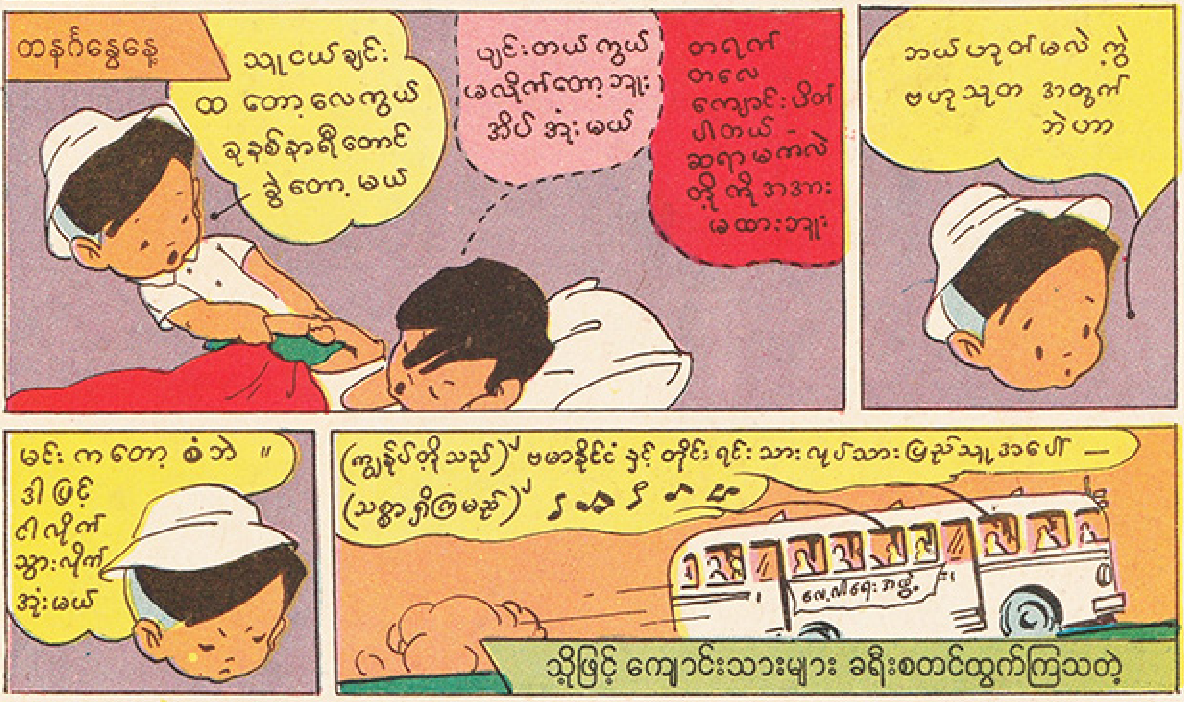

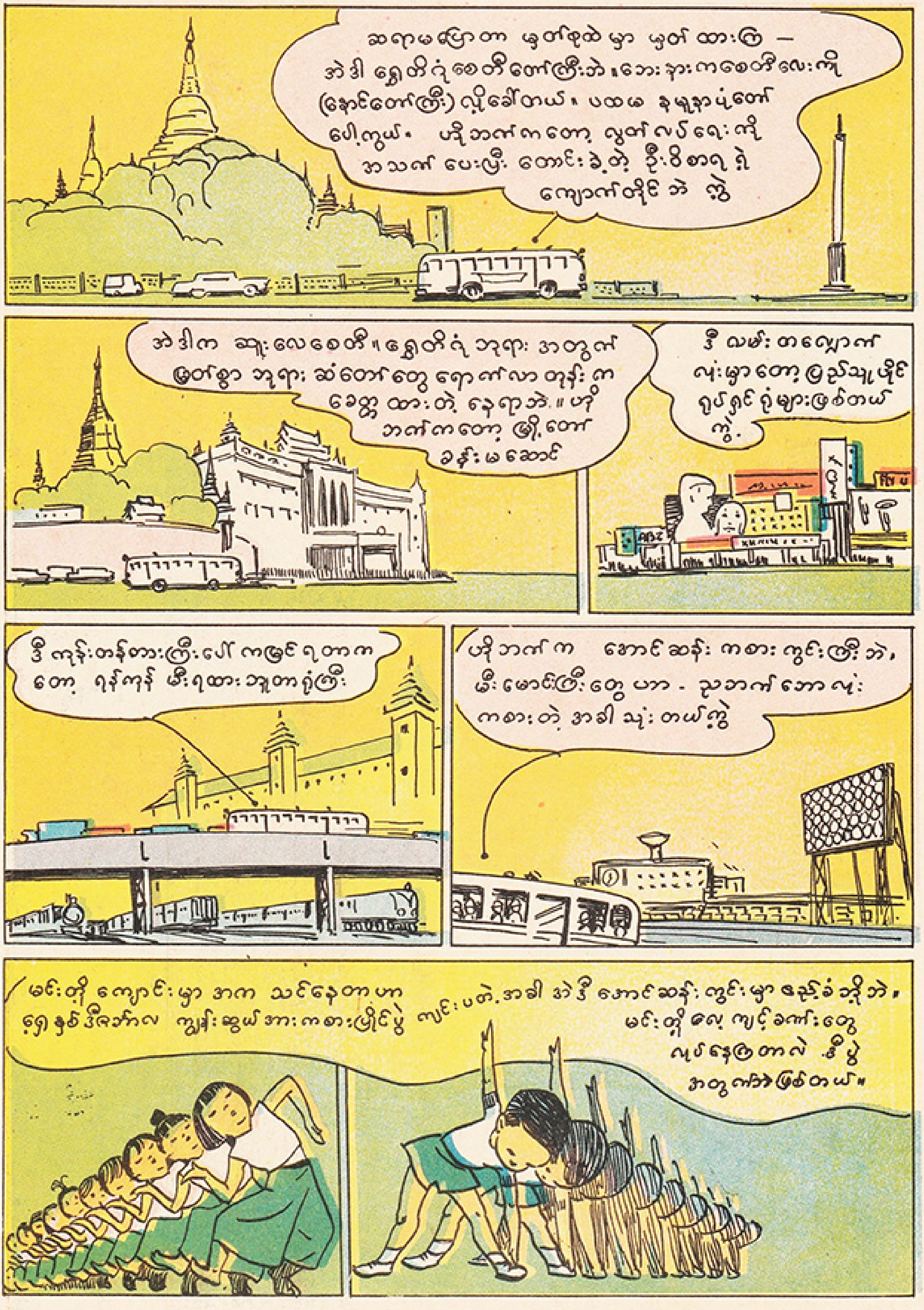
ဆရာမပြောတာ မှတ်စုထဲမှာ မှတ်ထားကြ — အဲဒါ ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီးဘဲ။ ဘေးနားကစေတီလေးကို (နောင်တော်ကြီး) လို့ခေါ်တယ်။ ပထမ နမူနာပုံတော် ပေါ့ကွယ်။ ဟိုဘက်ကတော့ လွတ်လပ်ရေးကို အသက်ပေးပြီး တောင်းခဲ့တဲ့ ဦးဝိစာရ ရဲ့ ကျောက်တိုင် ဘဲ ကွဲ့
အဲဒါက ဆူးလေစေတီ။ ရွှေတိဂုံ ဘုရား အတွက် မြတ်စွာ ဘုရား ဆံတော်တွေ ရောက်လာ တုန်းက ခေတ္တ ထားတဲ့ နေရာဘဲ။ ဟိုဘက်ကတော့ မြို့တော် ခန်းမဆောင်
ဒီ လမ်းတလျှောက် လုံးမှာတော့ ပြည်သူ့ပိုင် ရုပ်ရှင်ရုံများဖြစ်တယ် ကွဲ့.
ဒီကုန်းတန်တားကြီးပေါ် ကမြင်ရတာက တော့ ရန်ကုန် မီးရထားဘူတာရုံကြီး
ဟိုဘက်က အောင်ဆန်း ကစားကွင်းကြီးဘဲ၊ မီးမောင်းကြီးတွေဟာ - ညဘက် ဘောလုံး ကစားတဲ့ အခါ သုံးတယ်ကွဲ့
မင်းတို့ ကျောင်းမှာ အက သင်နေတာဟာ ရှေ့နှစ်ဒီဇင်ဘာလ ကျွန်းဆွယ် အားကစားပြိုင်ပွဲ ကျင်းပတဲ့ အခါ အဲဒီ အောင်ဆန်းကွင်းမှာ ဧည့်ခံဘို့ဘဲ။ မင်းတို့လေ့ကျင့်ခန်းတွေ လုပ်နေကြတာလဲ ဒီပွဲ အတွက်ဘဲဖြစ်တယ်။

တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ် ရောက်သော်—
တိရစ္ဆာန် ဥယျာဉ်ထဲ ဝင်တဲ့အခါ တန်းစီပြီး စည်းကမ်းတကျ ဝင်ကြရမယ်။ သားကောင်တွေကို တွေ့ရာ မကျွေးရဘူး နော်
လိုက်ကြည့်တဲ့အခါ လှောင်အိမ်မှာ ဆွဲထားတဲ့ စာကို ဖတ်ပြီး မှတ်သားထားရမယ်
ဥပမာ မြင်းကျား၊ သစ်ကုလားအုပ်၊ ခြင်္သေ့တွေဟာ
အာဖရိက တိုက်က လာတာ—
သားပိုက်ကောင် ဟာ ဩစတြေးလီးယား တိုက်က လာတာ —
ဆင်တွေထဲမှာ အဖြူလဲရှိတယ် စသည် မြင်ရပါ့မယ်

ညနေဖက် လေ့လာရေးခရီး ပြီးဆုံး၍ ကျောင်းပြန်ရောက်သော် –
ပညာရှာတယ် ဆိုတာ စာအုပ်ထဲက စာ သာမက ခုလို ဗဟုသုတ လဲ ရှာရတယ်။ တိရစ္ဆာန် အကြောင်း ထပ်သိချင်လျှင် တော့ တေဇရုပ်ရုံထဲမှာ တခါတခါ ပါလာတာ တွေကို လေ့လာကြကွဲ – ကဲ ပြန်နိုင်ကြပြီ
နောက်တနေ့
ဟေ့ သူငယ်ချင်း – မနေ့က ပျော် လိုက်တာကွာ – မင်းကို သိတ် သတိရတာဘဲ ဆရာမ ကလဲ ပြောပြ လိုက်တာ စုံလို့ဘဲ
အေး လေ – ခင်း တို့ပျော်ကြပေါ့ – ငါကတော့ အိပ်ရေး တောင် မဝ ချင်သေးဘူး
များမကြာမီ
စာမေးပွဲစစ်သော် ကျောင်းသား အားလုံး ဖြေဆိုနိုင်ကြ၏။ အောင်စာရင်းထွက်လာသောအခါ၌ကား–
ငါလဲ ဖြေတာဘဲကွ – ဆရာမကလဲ စာအုပ်ထဲ မပါတာတွေပါ မေးတော့ မဖြေနိုင်လို့ အမှတ်နည်းသွားတယ် ကွာ
မင်းကို ငါပြော သားဘဲ – ဗဟုသုတ လဲ လိုတယ်လို့
အေး ကွာ
ဝီရိယနည်းသော ကျောင်းသားမှာ နောင်တ ကြီးစွာ ရလေတော့သတည်း။ ။

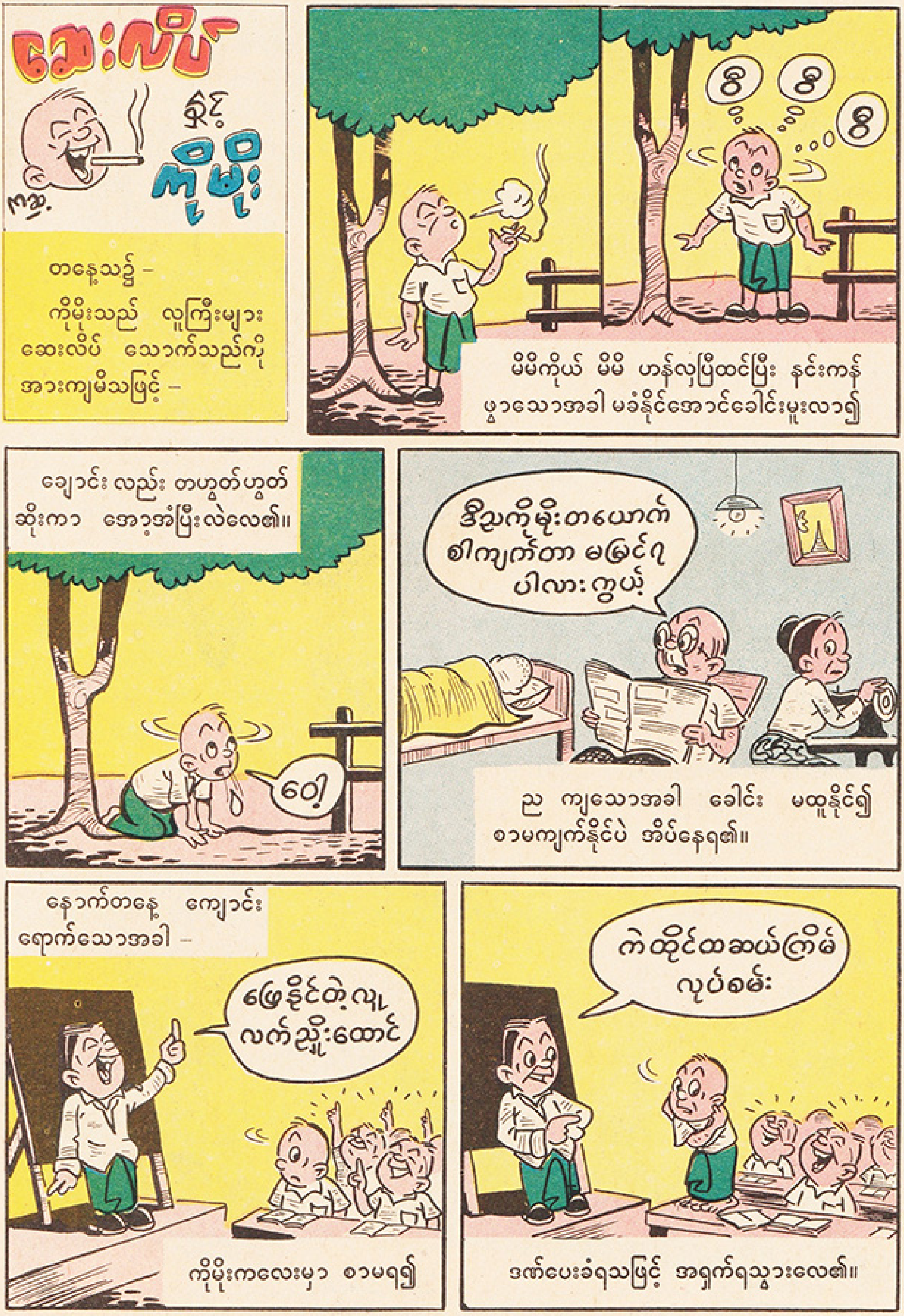
ဆေးလိပ်
နှင့်
ကိုမိုး
တနေ့သ၌ –
ကိုမိုးသည် လူကြီးများ ဆေးလိပ် သောက်သည်ကို အားကျမိသဖြင့် –
မိမိကိုယ် မိမိ ဟန်လုပ်ပြီထင်ပြီး နင်းကန် ဖွာသောအခါ မခံနိုင်အောင်ခေါင်းမူးလာ၍
ချောင်း လည်း တဟွတ်ဟွတ် ဆိုးကာ အော့အံ့ပြီးလဲလေ၏။
ဝေါ့
ဒီညကိုမိုးတယောက် စါကျက်တာ မမြင်ရ ပါလားကွယ့်
ည ကျသောအခါ ခေါင်း မထူနိုင်၍ စာမကျက်နိုင်ပဲ အိပ်နေရ၏။
နောက်တနေ့ ကျောင်း ရောက်သောအခါ –
ဖြေနိုင်တဲ့လူ လက်ညှိုးထောင်
ကိုမိုးကလေးမှာ စာမရ၍
ကဲထိုင်ထဆယ်ကြိမ် လုပ်စမ်း
ဒဏ်ပေးခံရသဖြင့် အရှက်ရသွားလေ၏။

မြစ်ကြီးဧရာဝတီ ၃

သရုပ်ဖော်-ဦးပန်းချီအောင်

ယခင်အပတ်မှအဆက်

အတာတို့ အဖွဲ့သည် မြို့ထဲ လှည့်လည် ကြည့်ရှု လေ့လာပြီး နောက် တည်းခိုစခန်းသို့ ပြန် လာကြသည်။ အဖွဲ့ဝင် အသီး အသီးသည် တာဝန်ကျရာ ချက် ပြုတ်ရေး၊ သန့်ရှင်းလှဲကျင်းရေး၊ စားသောက်ရန် ပြင်ဆင်ရေး အတွက် လုံးပမ်း နေကြသည်။ ဆရာ ဦးစိုးလွင်သည် ဦးနော် ဒွတ်၊ ဦးဂေါင်မိုင်၊ ဆရာဦးအေး မောင် စသော မိတ်ဆွေများနှင့် စကားဝိုင်း ကောင်းနေသည်။ အတာသည် သူတို့ အနီးတွင် ဗာဟီရအလုပ်များကို လုပ်ကိုင် ရင်း ဆရာတို့လူစု ပြောဆိုဆွေး နွေးသည်ကို နား ထောင် နေ သည်။

ဆရာ။ ။မြစ်ကြီးနား ကတော့ အတော် တိုးတက်ပြောင်း လဲနေတာဘဲ။ ကချင်ပြည် နယ်ရဲ့ မြို့တော်ဆိုတဲ့ အဆင့် အတန်းနဲ့ တော်တော် ညီ ညွှတ်နေပြီ။ ဒါနဲ့ မနောအ ဆောင်တော်ကို ဘယ်တုန်း က ဆောက်ပါသလဲ။

ဒွတ်။ ။အင်း – ၁၉၅၈ ခုနှစ် နောက်ပိုင်းမှာ ထင်တယ်။

ဆရာ။ ။အရင်က ခင်ဗျားတို့ ကချင် အနွယ်ဝင်တွေဟာ မနောအဆောင်ကို မနော ကတဲ့အခါမှ ဆောက်ကြ တယ်နော်။

မိုင်။ ။ဟုတ်ပါတယ်။ အခု တော့ ပြည်နယ်ဦးစီးအဖွဲ့က တာဝန်ယူပြီးတော့ တခါထဲ ခိုင်ခိုင်ခံ့ခံ့ ဆောက်ထား လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ အဖို့ အမြင့်မြတ်ဆုံး အ ဆောက် အ အုံ တခုပေါ့။ မနောပွဲဟာ ကချင်အနွယ် ဝင်တို့အတွက် အကြီးကျယ် ဆုံး နတ်ပူဇော်ပွဲကြီးပါဘဲ။

ထိုနောက် ဆရာတို့သည် ကချင် ပြည်နယ်၏ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းများအကြောင်း ပြော ဆိုဆွေးနွေးကြသည်။ ဆွေးနွေး ရာတွင် မြစ်ကြီးနား ခရိုင် အ တွင်းရှိ သစ်တောများမှ အဖိုး တန် ကျွန်းသစ်လုပ်ငန်း၊ မိုး ကောင်းမြို့နယ် အတွင်းရှိ ဖား ကန့်ရွာမှ ကျောက်စိမ်းတွင်း လုပ်ငန်း၊ မြစ်ကြီးနားခရိုင် အ တွင်းရှိ သကြားစက် များနှင့် လှေကားထစ် စိုက်ပျိုးရေး အ ကြောင်းများ ပါဝင်သည်။

နေစောင်း၍ မှောင်တရီဖြစ် လာသည်။ ထိုအချိန်တွင် ပြည် မ၌ ပူအိုက်လျက် ရှိပေမည်။ ကုန်းမြင့်ဒေသ၌ရှိသောမြစ်ကြီး နားတွင်မူ အေးစိမ့်စိမ့် ဖြစ်နေ သည်။ ဆရာတို့လည်း လူစုကွဲ လေပြီ။ အတာတို့သည် ညနေ ထမင်း စားသောက် ကြလေ သည်။

× × ×

ဆရာဦးစိုးလွင်နှင့် ဦးနော် ဒွတ်တို့သည် မြစ်ကြီးနားမှ ဗန်း

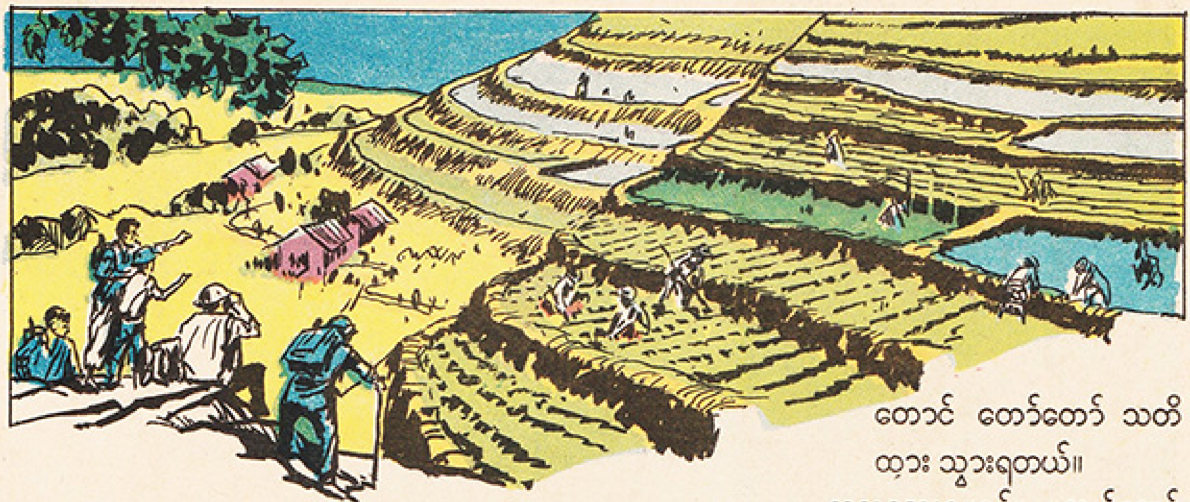

မော်အထိ စုန်ဆင်းရေးအတွက် ဆွေးနွေးနေကြသည်။

မြစ်ကြီးနားမှ မြစ်ကြောင်းအတိုင်း ၅၅ မိုင်ဝေးသော ဆင်ဘိုအထိ သွားရန် ပ-ရ-သ-ဖ သင်္ဘော ရက်ခြားရှိသည်။ သို့သော် ဆင်ဘိုမှ ၃၆ မိုင်ဝေးသော ဗန်းမော်သို့ သင်္ဘောဖြင့် မသွားနိုင်ပေ။ တနှစ်ပတ်လုံးတွင် ဇန္နဝါရီလ ၄ ရက်နေ့မှ ၂၀ ရက်နေ့အတွင်း၌သာ ရေပြည့်၍ ရေစီးမကြမ်းလှသဖြင့် မြစ်ကြီးနားနှင့် ဗန်းမော် အကြား သင်္ဘောများ တောက်လျှောက် သွားနိုင်သည်။ အခြားအချိန်များတွင် ဆင်ဘိုနှင့် ဗန်းမော် အကြား ခရီးလမ်းသည် အလွန်ကြမ်းတမ်းသည်။ အန္တရာယ်လည်း များလှသည်။

ဆွေးနွေးနေကြရင်း ဆရာဦးစိုးလွင်သည် နက်နက်နဲနဲ စဉ်းစားနေသည်။ ဆင်ဘိုမှ ဗန်းမော်သို့ မော်တော်ဘုတ်များဖြင့် တခါတရံသွားလာနိုင်သည် ဟု သိရသည်။ သို့သော် မော်တော်ဘုတ်ရဖို့ကလည်း အဆင်ပြေချင်မှပြေဦးမည်။ မော်တော်ဘုတ် ရပြန်ဦးတော့ ထိုအပိုင်းသည် စွန့်စားသွားရမည့်အပိုင်း ဖြစ်သည်။ အတာတို့ အဖွဲ့ဝင်နှစ်ဦးသုံးဦးကမူ စွန့်စွန့်စားစားလုပ်ချင်ကြသည်။ သို့သော် အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်အတွက် တာဝန်ကြီးလှသည်။ အတာသည် သူ့ဆရာကို ငေးကြည့် နေလေသည်။

ဦးဂေါင်မိုင်။ ။ကျွန်တော်တို့ကတော့ ဒီခရီးစဉ်ကို သွားဘူးပါတယ်။ အဲဒီဒေသတဝိုက်ကလူတွေလဲ လှေကလေးတွေနဲ့တော့ သွားလာနေကြတာဘဲ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့လို တရပ်သားဧည့်သည်တွေကိုတော့ သူတို့ ပို့ပေးမှာမဟုတ်ဘူး။ ရေစီးကကြမ်း၊ ဝဲကများ၊ ကျောက်ဆောင်တွေကလဲ ပေါတော့ သွားလာနေကျ လူတွေတောင် တော်တော် သတိထားသွားရတယ်။

ဆရာအေးမောင်။ ။ကျွန်တော်တော့ ခင်ဗျားတို့ကို ရေကြောင်းက စုန်ဖို့ မတိုက်တွန်းဘူး။ ကဲ ဦးနော်ဒွတ်တို့ ဦးဂေါင်မိုင်တို့ သူတို့လူစုကို မြစ်ကြီးနားကနေပြီးတော့ ဗန်းမော်အထိရောက်အောင် မော်တော်ကားနဲ့ လိုက်ပို့ကြစို့ဗျာ။ မီးရထားနဲ့သွားယင်လဲ ကသာအထိ သွားပြီးမှ ဗန်းမော်ကို တခါ ပြန်ပြီးတော့ ဆန်တက်နေရလိမ့်မယ်။

ဒွတ်။ ။ကောင်းတယ်–ကောင်းတယ်။ ခင်ဗျားတို့မြစ်ကျဉ်းကို လှေ့လာချင်ယင် ဗန်းမော်ကျမှဘဲ လေ့လာကြပါ။

လွင်။ ။ခင်ဗျားတို့ အကြံပေးချက်ကို ကျွန်တော်လက်ခံပါတယ်။ (အဖွဲ့ဝင်များဖက်သို့လှည့်၍)ကိုင်း တပည့်တို့ သဘောတူကြရဲ့လား။

အတာနှင့် အဖွဲ့ဝင်များ။ ။သဘောတူပါတယ်ဆရာ။

(ဆက်ရန်)

[အမှားပြင်ချက်။ အတွဲ - ၁၊ အမှတ် - ၂၊ စာမျက်နှာ ၇ တတိယကော်လံ စာကြောင်းရေ ၄ နှင့် ၂၀ တွင် ဝရမ် အစား ရဝမ် ဟုဖတ်ပါ။]

မီး မသုံးတတ်လျှင် ရန်သူ

၁။ မီးလောင်မှုဖြစ်လျှင် မီးဖိုချောင်မှ စတင်လောင်တတ်သည်မှာ အများဆုံးဖြစ်သည်။ မီးဖိုတွင် မီးတောက်နေစဉ် ရေနံဆီ မထည့်သင့်ပါ။ မီးဟပ်တတ်ပါသည်။ လေကွယ်ရာမှာ မီးဖိုရှိပါစေ။

၂။ ကလေးများကို မီးခြစ် မကိုင်စေ၊ မဆော့စေသင့်ပါ။ ခြစ်ပြီး မီးခြစ်ဆံကိုလည်း မီးငြိမ်းပြီးမှစွန့်သင့်ပါသည်။

၃။ အိပ်ရာထဲတွင် ဆေးလိပ်သောက်ခြင်းသည် ဘေးအန္တရာယ် များလှသည်။ မွေ့ရာ၊ ခြင်ထောင်ပေါ်သို့ မီးပွားကျရာမှ စတင်၍ တအိမ်လုံးသို့ မီးကူးစက် လောင်ကျွမ်းတတ်ပါသည်။

၄။ မီး ပေါ့ဆမှုကြောင့် [illegible]တို့၏ အသက် အိုးအိမ် စည်းစိမ်ဥစ္စာနှင့် သစ်တောများ ပျက်စီးခဲ့ရပေါင်း များပေပြီ။

သုံးတတ်လျှင် မိတ်ဆွေ

၁။ မီးမှ အလင်းရောင် ရသည်။ ချမ်းအေးမှုဒဏ်ကို ကာကွယ်ရန် အပူဓာတ် အနွေးဓာတ်လည်း ရသည်။

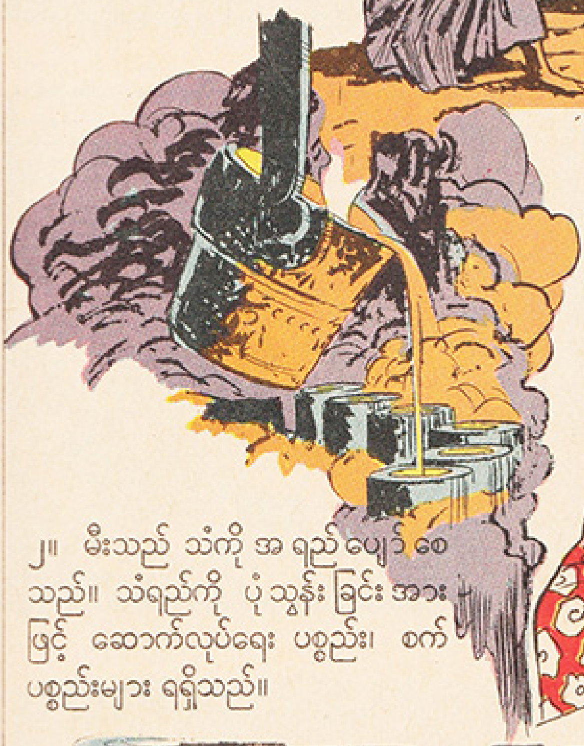

၂။ မီးသည် သံကို အရည် ပျော်စေသည်။ သံရည်ကို ပုံသွန်းခြင်း အားဖြင့် ဆောက်လုပ်ရေး ပစ္စည်း၊ စက်ပစ္စည်းများ ရရှိသည်။

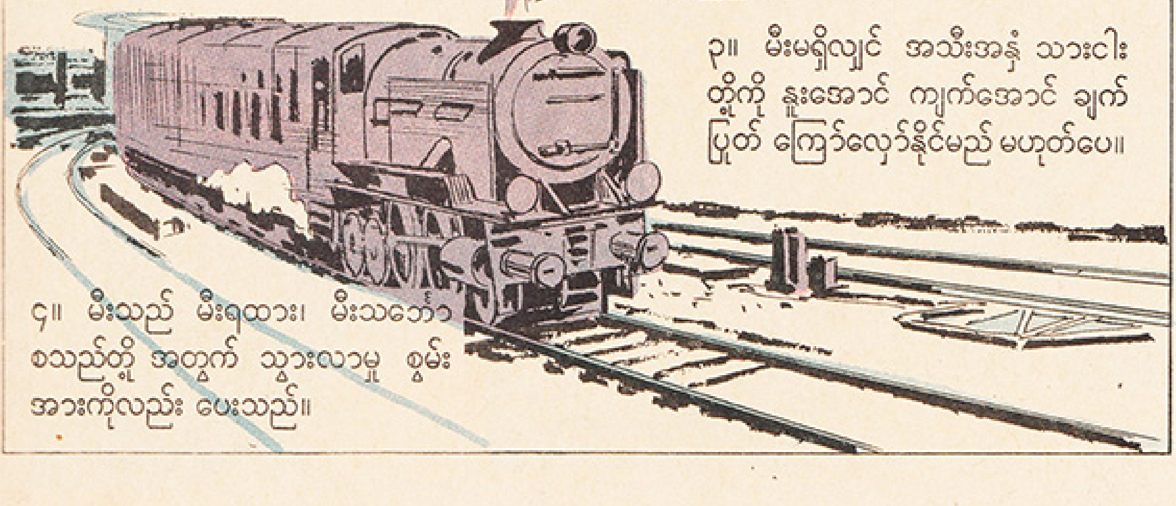

၃။ မီးမရှိလျှင် အသီးအနှံ သားငါးတို့ကို နူးအောင် ကျက်အောင် ချက်ပြုတ် ကြော်လှော်နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

၄။ မီးသည် မီးရထား၊ မီးသင်္ဘော စသည်တို့ အတွက် သွားလာမှု စွမ်းအားကိုလည်း ပေးသည်။

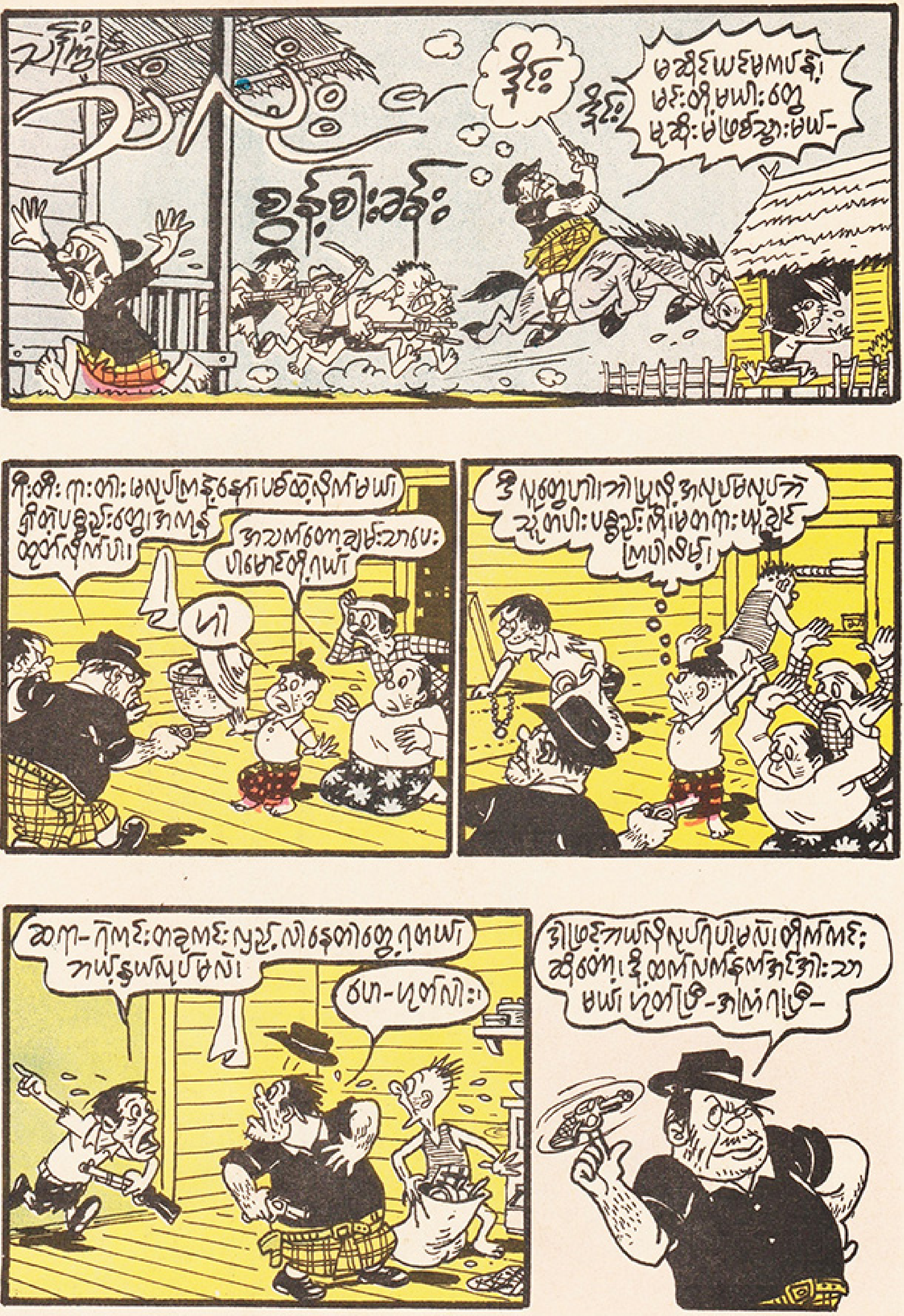

ဒိုင်း
ဒိုင်း
မဆိုင်းမတွကြနဲ့၊ မင်းတို့မယားတွေ မုဆိုးမဖြစ်သွားမယ်–
ကိုးရိုးကားရား မလုပ်ကြနဲ့ နေရာ ပစ်ထဲ့လိုက်မယ်၊ ရှိတဲ့ပစ္စည်းတွေ အကုန် ထုတ်လိုက်ပါ၊
အသက်တော့ ချမ်းသာပေး ပါမောင်တို့ရယ်၊
ဟာ
ဒီလူတွေဟာ အလုပ်မလုပ်ဘဲ သူတပါး ပစ္စည်းကို မတရား ယူချင် ကြပါလိမ့်၊
ဆရာ–ဂိုဏ်းကြီးတခုလုံး လှည့်လာနေတာတွေ့တယ်၊ ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ၊
ဟေ–ဟုတ်လား၊
ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ၊ တိုက်ကြီး ဆိုတော့၊ ဒီထဲက လက်နက်အင်အားသာ မယ် ဟုတ်ပြီ–အကြံရပြီ–

မင်းဒီကောင်လေးကိုခေါ်သွား၊ ဟိုလမ်းဆုံက စောင့်ပြီးဒီဖြတ်လမ်းက တန်တားပျက်နေတယ် ဟိုဘက်လမ်းကသွားပါလို့ ပြောဆိုင်းပေတော့ ကြားလား-
ဟုတ်ကဲ့ဆရာ၊
ဒါဒီလိုမပြောရင် ဒီကမင်းအဖေနဲ့ အမေကိုသတ်ပစ်မယ် မင်းကိုလည်းသတ်မှာကွ၊
မြန်မြန်သွားစမ်းပါကွာ မင်းလုပ် နေပုံနဲ့ မိကုန်တော့မှာပါကွ၊
ကဲ၀ရွှေမပျော် စေနဲ့နော်ကြာတယ်တဲ ဒါကဲ-
ကုလားတွေလာနေပြီ၊ ကုလားကို အမှန်အတိုင်းပြောလိုက်ရင်ငါ့မိဘ တွေကိုလူဆိုးတွေက သတ်ပစ် မှာကွ၊
ဦးတို့-ဟိုဖက်လမ်းကသွားကြရပေါ့မယ် ဒီလမ်းမှာ တန်တားပျက်နေတယ် ခင်ဗျ၊
ဟုတ်လား-ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ် သွားမယ်ဟေ့၊

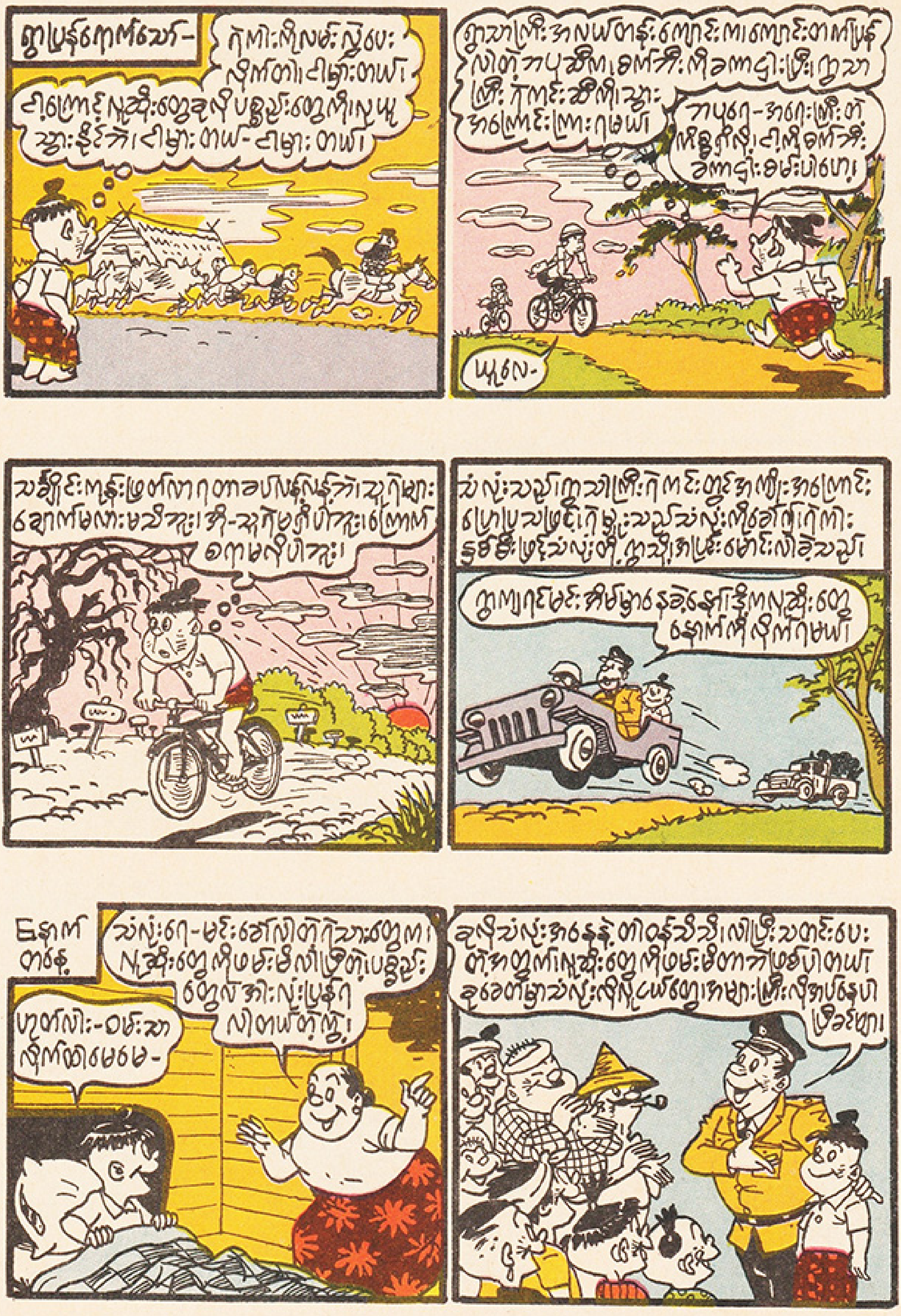
ရွာပြန်ရောက်သော်-
ကိုကားကိုလမ်းလွှဲပေး လိုက်တာ၊ ငါမှားတယ်၊
ငါ့ကြောင့်လူဆိုးတွေခုလိုပစ္စည်းတွေကိုလုယူ သွားနိုင်ကြ၊ ငါမှားတယ်-ငါမှားတယ်၊
ရွာသားကြီးအလယ်တန်းကျောင်းက ကျောင်းတက်ပြန် လာတဲ့ဘပုဆိုကစက်ဘီးကိုခဏငှါးပြီး ရွာသား ကြီးကိုကားဆီကိုသွား အကြောင်းကြားရမယ်၊
ဘပုရေ-အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စရှိလို့ ငါ့ကိုစက်ဘီး ခဏငှါးစမ်းပါဟေ့၊
ယူလေ-
သချိုင်းကုန်းဖြတ်လာရတာ ခပ်လန့်လန့်ပဲ၊ သူကြီးများ ရောက်မလားမသိဘူး၊ ဟီ-သူကြီးမရှိပါဘူး၊ ကြောက် စရာမရှိပါဘူး၊
သံလုံးသည် ရွာသားကြီးကိုကားထံတွင် အကျိုးအကြောင်း ပြောပြသဖြင့် ကိုမှူးသည်သံလုံးကိုချီးကျူးကာ ချက်ချင်းပင်သံလုံးတို့ရွာသို့ ကားမောင်းလာခဲ့သည်၊
ရွာကျေးမင်းတိမ်မှာ စခန်းချနေတဲ့ရဲက လူဆိုးတွေ နောက်ကိုလိုက်ရမယ်၊
နောက် တစ်နေ့
သံလုံးရေ-မင်းတော်လိုက်တဲ့ဂုဏ်သားတွေက လူဆိုးတွေကိုဖမ်းမိလိုက်ပြီတဲ့ ပစ္စည်း တွေလည်းအားလုံးပြန်ရ လိုက်တယ်တဲ့ကွ၊
ဟုတ်လား-ဝမ်းသာ လိုက်တာမေမေ-
ခုလိုသံလုံးအစနေနဲ့ တာဝန်သိသိ လိုက်ပြီး သတင်းပေး တဲ့အတွက် လူဆိုးတွေကိုဖမ်းမိတာကိုဖြစ်ပါတယ်၊ ခုခေတ်မှာ သံလုံးလိုလူငယ်တွေ အများကြီးလိုအပ်နေပါ ကြောင်းဗျာ၊

ရေကူး

ရေကူးခြင်းသည် ယှဉ်ပြိုင်ရသော အားကစားနည်းတရပ်ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် အားကစား လုပ်ငန်းဖြစ်မလာမီကပင် ရေကူးခြင်းအတတ်ကို လူတို့ တတ်ခဲ့ကြသည်။

လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း သုံးထောင်ခန့်က ယခု အာရပ်လူမျိုးများ နေထိုင်ရာ ဒေသတွင် လူများ ရေကူးနေပုံကို ကျောက်တွင် အရုပ်ထွင်း၍ ထားခဲ့ကြသည်။ ထိုအချိန်က လူချည်းသက်သက် မကူးပဲ ရေတွင် ပေါလောပေါ်နိုင်အောင် ဆိတ်သားရေအိတ်များကို လေမှုတ်သွင်း၍ ဗော့သဘောဖြင့် ဖက်တွယ်၍ ကူးကြသည်။

နောင်အခါတွင် မည်သည့်ပစ္စည်း အကူအညီမျှ မပါပဲ လူချည်းသက်သက် ကူးကြသည်။ ရေကူး ကျွမ်းကျင်သူများလည်း ပေါ်ပေါက်ခဲ့ကြသည်။ ရေကူးသူများသည် ငါးနှင့် ဖားလောင်းကောင်ကဲ့သို့သော ရေသတ္တဝါများကိုကြည့်ပြီး အတုယူခဲ့ကြဟန် တူသည်။ လူတို့ အတုယူခဲ့ကြသော သဘာဝ ရေကူးသမားများထဲတွင် ဖား၊ ဝမ်းဘဲ၊ ငှက်စသော ကုန်းတပိုင်း ရေတပိုင်း သတ္တဝါများ၊ တွားသွားကောင်များလည်း ပါဝင်သည်။ ခွေး၊ ကျွဲ၊ နွား၊ ဆင်၊ မြင်း စသည်တို့မှာလည်း မည်သူမျှ မသင်ကြားရပဲ အလိုလို ရေကူးတတ်နေသူများ ဖြစ်ကြသည်။

ဖား၊ ဝမ်းဘဲ စသည်တို့တွင် ခြေချောင်း တခုနှင့် တခု အကြား၌ အရေပြားများ ပါရှိသောကြောင့် ရေကိုယက်၍ ကူးနိုင်သည်။ ခွေးကလေးများမှာ ရှေ့ခြေဖြင့်ယက်၍ နောက်ခြေဖြင့် ကန်လျက် ကူးကြသည်။

လူများ ရေကူးသောအခါ လက်ဖြင့်ယက်၍ ခြေဖြင့်ခတ်လျက် ကူးကြသည်။ သို့ရာတွင် လူဖြစ်စေ၊ အခြားသက်ရှိသတ္တဝါဖြစ်စေ ရေထဲသို့ရောက်၍ လှုပ်ရှားနေလျှင် မြုပ်၍မသွားနိုင်ပေ။ ရေထဲတွင် ပေါလောပေါ်၍ နေနိုင်သည်။ လူကသာ စိတ်ရဲဖို့ အရေးကြီးသည်။

ရေကူးနည်းတွင် လက်ပစ်ကူး၊ ပက်လက်ကူး၊ ဖားကူး၊ လိပ်ပြာကူးဟူ၍ လေးမျိုးရှိသည်။ ရေကူးတတ်စေရန် ဆရာမပါပဲ မိမိဘာသာ လေ့ကျင့်လျှင် ဘေးအန္တရာယ်ရှိနိုင်သည်။ စနစ်လည်းမကျနိုင်ပေ။

မြန်မာ ရေကူး လောကတွင် တင်မောင်နီ၊ အုန်းသွင်၊ နန္ဒကျော်စွာ၊ ဆယ်လီစိုး၊ မေရီစိုး၊ မာလာဆွေ၊ ပေါ်လီဘစန်း၊ မြမြဝင်း စသူတို့မှာ ထင်ရှားသူများ ဖြစ်လေသည်။

ရိုးရာကစားနည်း

ယနေ့ည စာကြည့်တိုက်တွင် ခြင်းလုံးခတ်ပွဲရှိသည်ဟု ကြားသိရပါသည်။ ခြင်းလုံးအလှခတ်သည်ကို ကျွန်တော် တခါမှ မကြည့်ဘူးပါ။ ခြင်းခတ်ခြင်းကိုလည်း စိတ်ဝင်စားစရာ တခုဟု မအောက်မေ့မိပါ။ သို့သော် ယနေ့ညတွင် ကျွန်တော့်ထက်ပင် ငယ်သော ၁၁ နှစ်သားလေး တယောက် ခြင်းခတ်ကစားပြမည်ဟု ကြားသိရသဖြင့် သွားကြည့်ရန် စိတ်ကူးမိပါသည်။

ညနေဖက်တွင် ကျွန်တော် တင်ထွန်းကို ခေါ်၍ စာကြည့်တိုက်ဖက် ထွက်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ မောင်သောင်းကို ဝင်ခေါ်ကြပါသည်။ မောင်သောင်းအမေသည် ကျွန်တော်တို့ လာခေါ်သည်ကို သိပ်မနှစ်သက်ပါ။ ထို့ကြောင့် မောင်သောင်းကို နောက်ဖေးလမ်းကြားမှ တိတ်တဆိတ်သွားခေါ်ကြရပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်သည် နောက်ဖေးလမ်းကြားမှ လှည့်လာခဲ့ရာ ဒေါ်အေးတင်တို့ အိမ်နောက်ဖေးတွင် လူတစု မျောက်ပန်းလှန်နေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ မျောက်ပန်းလှန်နေသူများမှာ ကျွန်တော်တို့ အရွယ်ကလေးတယောက်နှင့် လူကြီးငါးယောက် ဖြစ်ပါသည်။ မျောက်ပန်းဝိုင်းနားရောက်လျှင် မျောက်ပန်းလှန်နေသော စိန်မောင်ကို တွေ့ရပါသည်။ စိန်မောင်သည် လူကြီးများနှင့်ရောနှော၍ မျောက်ပန်းလှန်လေ့ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်တို့က မကြိုက်ပါ။ မျောက်ပန်းမလှန်ရန် စိန်မောင်ကို အမြဲပြောကြပါသည်။ သို့သော် စိန်မောင် မလိုက်နာပါ။ ယခုလည်း ကျွန်တော်က ခြင်းဝိုင်းသွားကြည့်ရန် ခေါ်ရာ စိန်မောင်က မလိုက်လိုကြောင်း ငြင်းပါသည်။

“လိုက်ခဲ့ပါကွ စိန်မောင်ရ၊ မီးကွင်းနဲ့ခတ်မယ်လို့ ပြောတယ်၊ ဒို့အရွယ်လောက် ကောင်လေး တယောက်လဲ ပါတယ်”ဟု တင်ထွန်းကပြောပါသည်။

သည်တော့မှ စိန်မောင် စိတ်ဝင်စားလာကာ –

“ဟေ ဟုတ်လား၊ ဒီလိုဆိုယင် ငါလဲလိုက်မယ်ဟေ့” ဟုဆိုကာ ကျွန်တော်တို့နှင့် အတူလိုက်ခဲ့ပါသည်။

လမ်းတွင် စိန်မောင်က ၁၁ နှစ်သားလေး ခြင်းခတ်မည် ဆိုသည်ကို မှန်မမှန် မေးပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း အမှန်ပင်ဖြစ်ကြောင်း ဖြေကြားကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့စာကြည့်တိုက်သို့ရောက်ချိန်တွင် ခြင်းမခတ်သေးပါ။ လူအများ စုရုံးရောက်ရှိနေကြပါသည်။ ဆိုင်းလည်း တီးလျက်ရှိပါသည်။ ခုနစ်နာရီခန့်တွင် ခြင်းစခတ်ပါသည်။ ပထမတွင် ခြင်းခတ်နည်း အခြေခံများကို ပြသပါသည်။ ၁၁ နှစ်သားလေး တဦးတည်း ခတ်ပြပါသည်။ ခြေဖျားဖြင့် ခြင်းလုံးကို

တော့ပြပါသည်။အတော့ပေါင်း ငါးရာကျော်ကျော် တော့နိုင်ပါသည်။ ခြင်းဝိုင်းကြည့်သူ အားလုံးက ၁၁ နှစ်သားလေးကို ဝိုင်းချီးကျူးကြပါသည်။ကျွန်တော်တို့လည်း လက်ခုပ်တီး၍ ဩဘာပေးကြပါသည်။ နောက် လူကြီးများ၏ ခြင်းဝိုင်း စခတ်ပါသည်။ ခြင်းဝိုင်းတွင် ခြောက်ယောက် ခတ်ကြပါသည်။ အလွန်ကြည့်၍ ကောင်းပါသည်။ တယောက်နှင့်တယောက် လု၍ မခတ်ကြပါ။ တယောက်ခတ်နေလျှင် အခြားသူများက ဝိုင်းရံ၍ ခြင်းလုံး မြေသို့ မကျစေရန် ထောက်ပေး ကြပါသည်။ လူကြီး တယောက်သည် ခြင်းကို မကြည့်ဘဲ မှန်းပြီးခတ်ပါသည်။ လူအများက သူ့ကို ချီးကျူးကြပါသည်။နောက်ဆုံးတွင် လူငယ်တယောက်တည်း မီးကွင်းဖြင့်ခုန်၍ ခြင်းခတ်ပြပါသည်။ ခြင်းကိုဂုတ်ပေါ်တင်၍လည်း ခတ်ပါသည်။ နဖူးပေါ် တင်၍လည်း ခတ်ပါသည်။ ထို့ပြင် သံပုရာသီးလေးနှင့်လည်း ခြင်းခတ်သလို ခတ်ပြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ခြင်းခတ်ကစားနည်းကို စိတ်ဝင်စား သွားကြပါသည်။ ခြင်းဝိုင်းပြီးသော်လည်း မထချင်ကြပါ။ ခြင်းခတ်သည့် စင်မြင့်ပေါ်သို့ ငေးငိုင်ကြည့်နေမိပါတော့သည်။

အိမ်သို့အပြန် လမ်း၌ ကျွန်တော့်အကိုကြီးနှင့်တွေ့ပါသည်။ ကျွန်တော်က ခြင်းဝိုင်းကို သဘောကျကြောင်း အကိုကြီးကို ပြောပါသည်။

“ခြင်း ခတ် တယ် ဆို တာ ကျန်းမာခြင်းနဲ့ပြည့်စုံတယ်၊ အညောင်းပြေတယ်၊ ဗမာများရဲ့ ရိုးရာကစားနည်းတခုကွဲ့။ ခြင်းကစားတာမှာ တကိုယ်ကောင်း မကစားကြဘူး၊ညီညီညွတ်ညွတ်နဲ့ ကစားကြရတယ်။ မိသားစုစိတ်ဓာတ် အပြည့်အဝရှိတဲ့ ကစားနည်းလို့ခေါ် ရမှာပေါ့ကွယ်” ဟု အကိုကြီးက ရှင်းပြပါသည်။

နောက်နေ့ များတွင် စိန်မောင်ကို မျောက်ပန်းဝိုင်း၌ မတွေ့ရတော့ပါ။ စာကြည့်တိုက်ရှေ့တွင် လူကြီးများ ခတ်နေသော ခြင်းဝိုင်းကို ငေးကြည့်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ခြင်းကစားနည်းသည် စိန်မောင်ကို ပြောင်းလဲသွားစေပါသည်။ ခြင်းခတ် ကစားနည်းကို စိန်မောင် အလွန် စိတ်ဝင်စားသွားပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း စိတ်ဝင်စားမိပါသည်။

ဤသို့ ညီညွတ်သော ရိုးရာ ခြင်းခတ် ကစားနည်းကို ကစားကြည့်ချင်ပါသည်။

ကွန်းဇော်၏
၁၉၆၇ အမျိုးသားစာပေဆုရ
“မောင်ညီညီ၏ ပုံဝတ္ထုတိုများ” စာမူမှ

အပြေးပြိုင်ပွဲ

ယုန်ကလေး ဖြူဖြူဖွေး၊
လျှင်လျှင်မြန်မြန် ပြေး။
လိပ်ကလေး ခပ်ငယ်ငယ်၊
နှေးကွေးလွန်းပါတယ်။
ယုန်နဲ့လိပ်ကွယ် ပြေးပြိုင်ပွဲ၊
ဘယ်သူနိုင်မှာလဲ။
သည်ပြေးပွဲကိုကြည့်ကြမယ်၊
ညီညီထွေးလေးရယ်။
တာလွှတ်ရင်ကွယ် ယုန်ကလေး၊
ဦးစွာရှေ့ကပြေး။
လိပ်ကလေး ကြိုးစားတယ်၊
နောက်မှာပါဘဲကွယ်။
ခရီးလယ်မှာ ယုန်ကလေး၊
အစာစားလို့ အိပ်နေသေး။
လိပ်ပုလေး အိပ်ဘူးကွယ်၊
ပန်းတိုင်ရောက်အောင် သူပြေးတယ်။
ယုန်ဖြူငယ်လေး အိပ်နေတော့၊
လိပ်ပု ပန်းဝင်ပေါ့။
ယုန်ကလေး ရှုံးခဲ့ပြီ၊
အပျင်းကြီးလို့ မှတ်ပါညီ။
လိပ်ပုလေးလို ဇွဲစိတ်များ၊
ညီညီ မမေ့လို့ထား။ ။

မောင်ထွန်းရီ၏
၁၉၆၇ အမျိုးသားစာပေဆုရ
“ညီထွေးလီမှာ ကဗျာများ” စာမူမှ

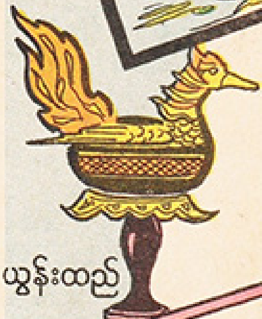

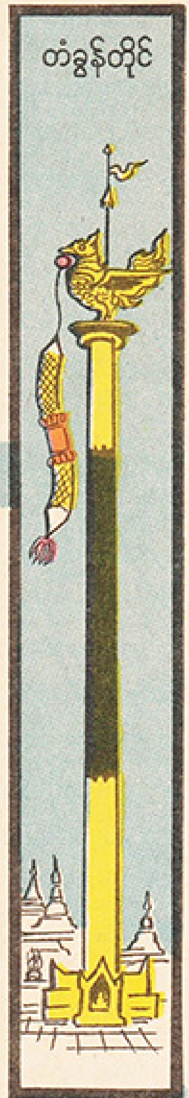

ဟင်္သာ

ဟင်္သာငှက် အမျိုးမျိုးရှိရာ ရွှေဟင်္သာငှက်ကို မင်္ဂလာရှိသော ငှက်ဟု ယူဆကြသည်။ မြန်မာဘုရင်များသည် ရွှေဟင်္သာကွမ်းအုပ်၊ ဟင်္သာဖောင်နှင့် ဟင်္သာရုပ်ခံသော ပလ္လင်များကို အသုံးပြုခဲ့ကြသည်။ မွန်ဘုရင်များ၏ အလံနှင့်တံဆိပ်တော်တွင် ဟင်္သာရုပ်ကို အသုံးပြုခဲ့ကြသည်။ ဘုရားတံခွန်တိုင်၊ အလေးနှင့် ယွန်းထည်၊ ပန်းပုထည်များတွင်လည်း ဟင်္သာရုပ်ကို အသုံးပြုလေ့ရှိသည်။ သူရဿတီ နတ်မယ်သည် ဟင်္သာရုပ်ကို စီးသည်ဟု ဆို၏။

ယွန်းထည်

ရှေးမြန်မာမင်းတို့၏
ရွှေဟင်္သာအုပ်

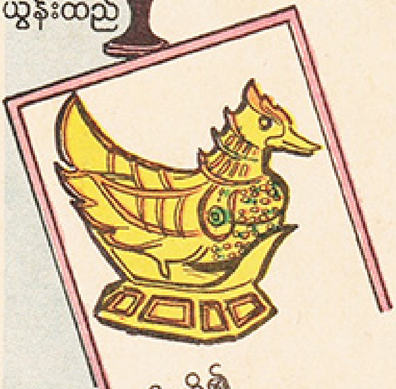

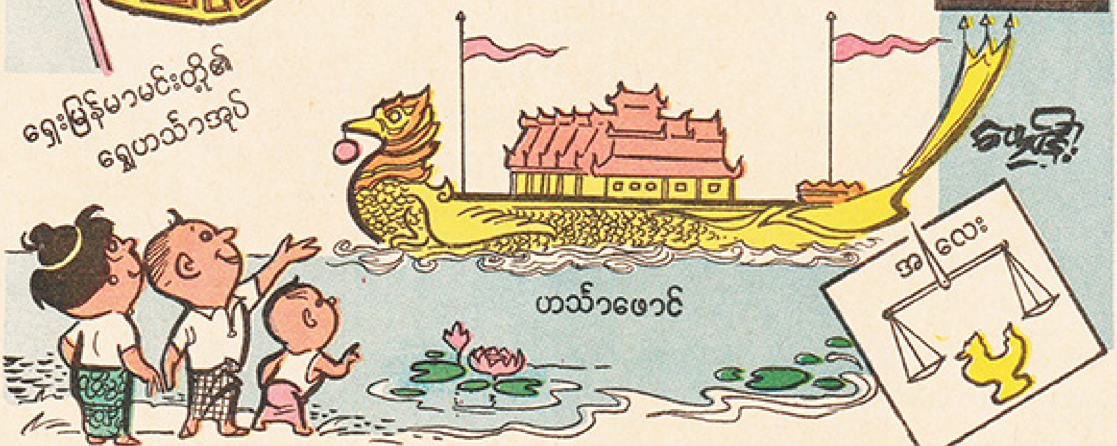

ရန်ကုန်မြို့၊ ၅၂၉ – ၅၃၁ ကုန်သည်လမ်း စာပေဗိမာန် အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့၊
အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဦးထင်ကြီး (မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၀၄၇၀) က တာဝန်ခံထုတ်ဝေ၍၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ၃၆၁ - ပြည်လမ်း၊
စာပေဗိမာန် ပုံနှိပ်တိုက် (မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၀၀၃၂) တွင် ဦးကျော်အုံးက ရိုက်နှိပ်သည်။

Read more Shwe Thway Journals at

🡻 Click below link 🡻

https://www.facebook.com/shwethwayjournal/